За благодѣяніе-то.

Отъ всичкы сладости, колко-то може человѣкъ да получи на земѭ-тѫ, най-добра-та е, коя-то излѣзва отъ благодѣяніе-то. Неизказана е радость-та, коѭ-то осѣща душя-та ни, кога направимы благодѣяніе; и по-голѣма друга награда за увеселеніе на душѭ-тѫ ни неможе да бѫде; отъ това нетрѣба никога да правимы благодѣяніе съ надѣждѫ за другѫ наградѫ.

Благодѣяніе-то никога не ся забравя, ако и по случяй да усѣтимы неблагодарность, защо-то душевна-та благодарность ны задоволява доволно, понѣже благодѣяніе-то е Божій даръ, кой-то ся възнося пьрво на благодѣтеля. Нетрѣба да чякамы злощастны-тѣ да додѫтъ да ни ся молѭтъ да имъ помогнемы въ нужды-тѣ; защо-то нечяканно-то благодѣяніе ся възблагодарява по-вече, нежели кога-то ся проси, та ся дава.

Способа на благодѣяніе-то струва толкози, колко-то и само-то благодѣяніе. За това кога-то правимы добро на нѣкой злощастенъ, нетрѣбва да му произвеждамы ни най-малкѫ печяль, нъ на противъ за весело-то му лице, и за благодать-тѫ на способа да избавлявамы злощастны-тѣ отъ грыжи и отъ притѣснѣнія-та имъ, и чрѣзъ утѣшителны думы да улѣгчявамы злоща-